

мята сж нападали много орѣхи. Ще си напълнимъ джобовѣтъ! И пждарѣтъ нѣма да ни каже нищо. Което е по земята, то е за всички.

— Не мога! Имамъ работа! — отговори важно Пешо.

— Работа ли? Каква работа? Нали си обрахте лозето?

— Друга работи! Ще видите довечера. Подготвямъ се да посрѣцна новата звезда, която ще изгрѣе тази вечеръ.

— Нова звезда ли? Каква звезда? — очудиха се Симо и Васката.

— Тая вечеръ ще видите? — отговори Пешо Стрелата и се скри въ избата. Кучето Джекъ, което едничко знаеше тайната, завъртѣ опашка и влѣзе важно следъ него.

— Подгордѣлъ се е нѣщо! — ядосаха се децата и тръгнаха сами къмъ орѣшака. — Нова звезда! Вѣтърър работа!

Пешо Стрелата се залови на работа. Край него въ избата имаше трески, като че бѣше дѣскорѣзница. Изправени до стената стърчеха две дълги, тънко издѣлани прѣчки и една по-къса. А около него тънки хартии, тѣсто за лепило, върви и едно електрическо фенерче.

— Джекъ, внимавай да не скъсашъ опашката! — скара се Пешо на кучето. — Да не престане вѣтъра. Всички има да се чудятъ.

Вечеръта, следъ залѣзъ слънце, цѣлото небе почервенѣ, както се случва често при вѣтровито време. Появиха се първитѣ звезди. Изведнажъ високо въ потъмнѣлото небе се появи още една звезда. Само че тя не стоеше на едно мѣсто, а леко се движеше ту на лѣво, ту на дѣсно. Подъ нея тежко се олюляваше дълга опашка. Въ това време по полето се връщаха Васката, Симо и други деца.

— Ура-а-а! Новата звезда на Пешо! — извика Васката, който я видѣ прѣвъ и се досѣти, каква е работата.

Когато стигнаха предъ Пешо, тамъ се бѣха събрали много деца. Пешо Стрелата бѣше прибралъ хвърчилото, за да му продължи опашката.

— Съ по-дълга опашка ще седи по-мирно — обясняваше той.

— Браво, Пешо! По-голѣмо отъ мене си го направилъ! — извика Васката.

Пешо Стрелата го пушна пакъ. Хвърчилото се издиг-